Duminicile unui nesportiv

„ȘI-N RĂGAZUL' TIHNEI..."

Dacă antichitatea elină și latină a rămas atît de aproape de sensibilitatea modernă este fiindcă și-a organizat existența după concepții dialectice : mișcarea l lar mișcarea aceasta a anticilor nu se epuiza doar în înfruntările cu arma sau în competițiile pașnice dintre cetăți, nici în războaiele care, de la Alexandru Machedon la Cezar, au revărsat peste lumea mediteraneană și chiar mai sus de ea, către ținuturile înfășurate în cețurile nordice, valuri de osteni, nici cel puțin în forfota corăbiilor negustorind pînă-n Pont cu vinuri, chembrică și aurul undelemnului de măsline, ci cuprindea spiritul și corpul oamenilor de odinioară pînă „și-n răgazul tihnei".

Expresia îi aparține lui Johannes Stobaios, care a cercetat pătrunzător scrierile și viața celor vechi într-o epocă mai tîrzie și mai statică, în care existența omenească se retrăsese în burgurile încinse cu brîie de ziduri solide. Acolo, în lumina potolită a serii, oamenii începeau o activitate claustrată între pereții unor ateliere meșteșugărești, în răcoarea chiliilor cărturărești sau la umbra dughenelor de comerț, pregătindu-se pentru odihna de peste noapte, aproape la fel de imobilă ca și îndeletnicirile de peste zi. Bețiile izbînzii, fascinația orizonturilor largi, frumusețile naturii lipseau din climatul sufletesc al medievalilor. Se întindea gîndirea, te-i drept, și se înălța, dar trupurile se vlăguiau înainte de vreme în acea lentă plutire peste zile, luni și ani, care semăna mai curînd a vis decît a viață.

Înțelegem azi de ce Dante stabilise **il mezzo del cammin**, adică mijlocul vieții omenești, cam pe la 25 de ani, deoarece limita medie a ei nu depășea jumătatea de veac. Azi, lumea e plină pretutindeni de moșnegi viguroși, care fac înconjurul lumii ca niște adolescenți, mațăie șezînd în trenuri sau prin avioane, colindă orașe și urcă sute de scări zilnic spre a vizita muzee, pinacoteci, monumente de artă. Deunăzi, am întîlnit o femeie de optzeci și patru de ani, care la volanul mașinii sale străbătea continentul, declarînd că secretul tinereții este vacanța activă, odihna activă.

Așadar, acel „răgaz al tihnei", de care vorbea Stobaios, timpul liber transformat într-o curajoasă întrecere cu Cronos, cel ce-și mînca, în mitologie, copiii. Medicina ultimilor ani a radiat multe dogme și superstiții legate de prevenirea și terapeutica maladiilor. Cea mai revoluționară schimbare de atitudine față de concepțiile clasice ne-o oferă cardiologii, care vindecau pînă mai ieri infarcturile prin repaos absolut, ca azi să prescrie pentru ele mișcare, mișcare multă, stimularea energiilor fizice și, prin ele, reconfortarea întregului organism.

Ar fi însă o greșeală să credem că mișcarea ce se recomandă pentru timpul nostru liber este monotonă ; dimpotrivă, ea e extrem de variată. În primul rînd, fiindcă se află la îndemîna tuturor sporturilor diverse, pentru toate gusturile și înzestrările. Prin ele, omul modern devine părtaș cu concepțiile antice, atît de apropiate în unele privințe cu ale noastre, asupra modului de folosire cu cele mai bune rezultate al răgazului tihnei. Dar cum mișcarea sportivă nu este singurul chip de utilizare a timpului liber, să-mi fie îngăduit a reveni în viitoarea mea duminică nesportivă cu alte aspecte fermecătoare propuse omului de azi de bogăția aproape infinită a vieții și a culturii prezente.

George SBÂRCEA

Primăvara VINĂTORILOR

Iată concluzia unei zile fericite...

„Au venit sitarii!"

Vestea cade într-o seară ca o bombă, și alertează cîteva mii de vînători.

Dar, întîi, trebuie știut că tagma vînătorilor nu este de loc omogenă ; unii sînt „iepurari", adică în special vînători de iepuri (care iepuri, s-o recunoaștem, nu zboară și nici nu fug prea repede), alții vînează cu predilecție mistreți (unde se cere și curaj, pe lîngă altele — zic ei), alții sînt „rățari", adică ei au ce au cu rațele sălbatice (deși, nu de puține ori unii dintre aceștia au avut discuții penibile cu unele gospodine păgubite, fiindcă orătăniile lor se cam depărtaseră de ogradă), iar alții sînt „sitărari", adică vînează, cu predilecție, sitari. Aceștia din urmă se izolează într-o anume elită, dat fiind că pasărea cu ciocul lung, adică sitarul, zboară repede și pe o traiectorie foarte complicată. De aceea, fiecare sitar împușcat, îi conferă vînătorului un plus de faimă, ca bun trăgător — deși, uneori, faima unor astfel de trăgători iese cam terfelită.

Îmi aduc aminte de două întîmplări.

Prima, s-a petrecut cu ani în urmă. Era primăvară, la o vînătoare de sitari, cu gonași.

Pe scurt, lucrurile s-au petrecut cam așa...

— Nene ! Pe ăsta l-ai împușcat drept în nas ! — a strigat gonașul de-o șchioapă.

— Adă-l încoace pe ciocosu'! — i-a răspuns, radios, vînătorul.

— Nu, nene ! Pe ăsta micu' l-ai împușcat drept în nas — a venit replica.

— Adă-l încoace pe ciocosu'!

Dar „ciocosu" a venit plîngînd, cu nasul zgîriat de o alică. Era un copil care se încumetase să sperie sitarii și să-i trimită spre vînători.

Și, a doua întîmplare. Ne întorceam, împreună cu amicul V. H., tot de la o vînătoare de sitari, într-o primăvară, devreme. Sitari nu găsisem și poate de aceea amicul meu era cam cătrănit. Tocmai atunci, ceasul rău ne scoate în cale un cîine, care vagabonda în preajma cîtorva oi aflate la păscut.

— Ăstă trebuie împușcat ! — hotărăște amicul meu și trage două focuri pe deasupra oilor. Au căzut două oi, dar cîinele n-a pățit nimic.

— Acum o să ai de plătit. Costă cam cinci sute de lei o oaie... — l-am consolat eu, răutăcios și m-am apropiat de proaspetele lui victime. Pe fața lui culorile se schimbau ca la semafor : roșu, galben, verde...

Îl știam un foarte bun trăgător și nu-mi explicam întîmplarea. Pun mîna pe o oaie, o ridic — era ușoară-fulg — și oaia începe să pască ; o ridic și pe a doua și se apucă de păscut și aceasta. Abia ieșite din iarnă, oile erau slăbite și căzuseră din cauza detunăturii armei... De atunci, pentru mine sitarii se asociază întotdeauna cu oile.

★

Au sosit sitarii !

Au traversat Mediterana și se scurg spre Nord. Urcă în sus, pe văile Argeșului, Neajlovului, Dîmboviței, Oltului. Se grăbesc spre viitoarele cuiburi și nu vor poposi la noi decît o săptămînă-două. De aceea se grăbesc și sitărarii. Se grăbesc spre lunci și păduri, cu cartușe potrivite, cu cîini sau fără, dar cu voința fermă de a dobori cîteva piese care să le consolideze faima de buni trăgători. Nu le urăm succes, fiindcă mai mare blestem nu-i pentru un vînător decît să-i urezi succes la vînătoare.

Deci, vedere bună pe cătare !

Ilie CARCIU

La pîndă...

meditații inocente

Am zărit, de departe, silueta nemișcată a lui nea Teniță, profilată lîngă moara din drumul spre Magoșoata. El îmi fixase rendez-vous-ul — și bineînțeles c-am alergat într-un suflet la întîlnire, mai ales după tot ce-mi înșirase despre nervi și asteniile personale. Era în amurg, cerul devenise violet, în jur țipenie, doar cîmpul gol și trist deasupra căruia croncăneau prelung ciorile.

— Parcă ne-ntîlnim în contextul unui film suspensiv și palpitant de aventuri, mi-a spus nea Teniță, cînd l-am abordat : apus cromatic, pustietate, ciori à la Hitchcock, un fior tenebros pretutindeni. Calul dăa împiedicat ar putea să fie rămășița diligenței prădate și bătute de Băiatul Rău, în detrimentul Șerifului cel Viteaz și Bun care trage șase gloanțe pe secundă învîrtind butoiașul Colt-ului cu palma stîngă. Uită-te bine, curînd o să apară la orizont, cîntînd din muzicuță.

Nu m-am uitat bine : m-am uitat ca prostul. Nea Teniță a rîs și m-a apucat de braț.

— Ți-am dat întîlnire aici, fiindcă și dumitale îți plac cerul curat, mișcarea, natura. Să ne mișcăm, deci, în aer curat și-n natură, chiar dacă am să-ți umblu alături ca micuța sirenă din povestirea lui Hans Christian Andersen. Mi-a arătat pantofii pe care-i purta în picioare, a rîs iar : Umblu așa de vreo trei luni, de cînd i-am cumpărat. Mă bat de-mi sar ochii. Crezi că-s confecționați la Bicaz, din ciment P400? În orice caz, bombeurile și spatele sînt sigur de fier.

A pornit-o prin arătură, ținîndu-mă mereu de braț. L-am urmat cu sufletul strîns, copleșit de sumbre presimțiri... era grav bolnav, începea să și divagheze, cu șerifi, cu diligențe, cu pantofi... mare e și grădina asta a lui Dumnezeu. Ne-am oprit lîngă un fir de apă mîlștinită, pe malul căreia zăceau risipiți niște stîlpi de fier. Păreau să zacă nefolosiți de destul de multă vreme, așa că le-am dat o oarecare întrebuințare și ne-am așezat pe unul din ei. Apa mișuna de mormoloci.

— Mormoloci mulți anul ăsta, i-a zgîndărit nea Teniță cu un băț. O s-avem o vară ploioasă. Trebuie să jucăm din plin la Prono, ca să cîștigăm mașini și puțin să ne pese de intemperii.

— Te simți mai bine ? i-am spus repede, prefăcîndu-mă extrem de interesat de ce făcea el cu bățul și cu mormolocii.

— Mă simt perfect. M-a privit mirat. Adică... de ce să mă simt mai bine ? Ah, te referi la ce am vorbit la telefon... ei, mi-am cam ieșit și eu din galoși — și-am intrat din nou în ei. Asta-i situația, se-ntîmplă și la case foarte mari. Mi-am revenit. Nu-s de mine fandaxiile. Mi-am zis : „Nu-s de tine fandaxiile, neliniștile, pesimismul, Teniță. Tu ești cerebral, ești luptător". Mi-am zis — și n-am mai avut nimic. La asta a mai contribuit și lecturarea presei zilnice, știi că sînt la curent cu toate, că sînt încontinuu pe fază, ca un pensionar modern ce mă aflu. Cu fotbalul am avut grijă, grijă mare, domnule — și nu mai am nici cu el. M-am liniștit. M-am liniștit de cînd am citit că „o bună parte dintre componenții noii echipe a României nu sînt cu nimic mai prejos decît vedetele de prim rang ale formațiilor pe care le vom întîlni la Guadalajara". M-am liniștit și cînd am mai citit că băieții noștri (care nu sînt cu nimic mai prejos decît etc., etc.), primesc note după meciuri : 9, 9+, 7, 8— ș.a.m.d., ca la tezele trimestriale sau la bacalaureat — și notele astea sînt bune, excelente, note de promovare și mîndrie, în primul rînd familială, apoi obștească. La ce-aș mai fi astenic, te-ntreb eu pe dumneata, de pe stîlpii ăștia de fier ? Nu am de ce, fiindcă mi-am zis a doua oară : „Fii calm, Teniță. Fii calm. Liniștește-te. Dacă scriu și ziarele, e-n regulă. Ultra posse nemo obligatur, *mai mult decît se poate nimeni nu-i obligat, dar uite că noi putem, ceea ce înseamnă că master Ramsey sau senor Zagalo, sau alții habar n-au de ce-i așteaptă, și noi știm și ne pregătim cu frenezie să le mai tăiem din nas și din viitoarele punctaje mexicane. Așadar, dezastenizează-te urgent, Teniță, și privește viitorul cu încredere".*

La miezul nopții, într-un bufet destul de curățel din capătul străzii lui nea Teniță, aveam brațele pline cu garoafe date cadou de amicul meu mai vîrstnic, care-mi cînta cu ochii umezi la ureche, (probabil făcînd aluzie la fotbal sau la alt dulce secret cunoscut numai de el) : Știi tu cînd te țineam pe brațe...

...Înseamnă că s-a făcut bine, nu ? Slavă, slavă Domnului.

Al. STRUȚEANU

„RIMET IX"

AVANPREMIERA MEXICANĂ

Iată-ne, de cîteva zile, în fața primului volum pe care editura de cărți sportive îl realizează sub noua și sugestiva ei emblemă : „Stadion". Spunîndu-vă titlul acestei cărți, RIMET IX, nu v-am pus în fața unui șarade, decît dacă, printr-o rară excepție, n-aveți nimic comun cu lumea fotbalului, ceea ce ar fi greu de crezut, mai ales în aceste zile de entuziasm contagios, provocat de calificarea echipei noastre reprezentative la turneul final al campionatului mondial de fotbal din Mexic, de apropierea datei la care va începe suprema întrecere fotbalistică, avînd printre personaje și pe jucătorii noștri. Ceilalți — de fapt toți ! — înțeleg că, prin „Rimet-IX" sînt chemați să citească o mică istorie a campionatelor mondiale de fotbal, și în primul rînd a ediției actuale, scrisă după legile vii ale reportajului, dar și după cele precise ale documentaristicii.

Sîntem, așadar, în fața unei lucrări cu o tematică de mare actualitate. Ea e departe de a fi o simplă culegere de date, deși aceasta n-ar lipsi-o de interes, oferindu-ne pe lîngă o informație suculentă, un comentariu dinamic al unor fapte pe care mulți dintre noi le-au și trăit, iar alții au aflat despre ele din alte cărți, din articole de ziar, din povestiri. Simpla înșiruire a cîtorva capitole — **„Povestea balonului rotund", „Peripețiile Zeiței de aur", „De la Montevideo, la Ciudad de Mexico, pe urmele Cupei Jules Rimet", „Cele 16 finaliste și participarea lor la C. M. de-a lungul anilor" „Drumul spre Mexic al echipei României"** invită la lectură, trezește interesul pasionatului de fotbal.

În așteptarea marelui documentar, care să reconstituie fiecare din cele 8 ediții de pînă acum ale campionatului mondial de fotbal, și, bineînțeles, și pe a IX-a, în pragul căreia ne aflăm, să salutăm ideea editurii de a tipări această lucrare de o bogată informație, care se adaugă alteia, închinate aceluiași eveniment, **„Mexico, această fata morgana"**, care, de asemenea, a marcat operativitatea și buna orientare a editurii.

Jack BERARIU

Recenzii

TOTUL DESPRE BOB

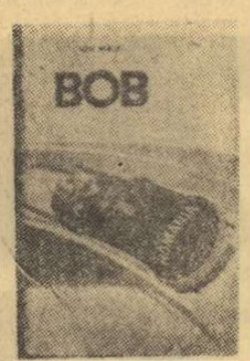

Cînd ziarul „Sportul" a publicat anul trecut o pagină documentară intitulată „Totul despre bob", nu știam că în același timp se concepe o carte întreagă despre acest subiect. Surpriza ne-a furnizat-o colaboratorul nostru fidel, profesorul sinăian Ion Matei, care — depășind stadiul meditațiilor de actualitate — a imaginat aglomerarea într-un singur tot a experiențelor sale practice, de lectură, de documentare și de cercetare, elaborînd o lucrare pe care credem că nu greșim socotind-o unică în felul ei în literatura de specialitate.

În nici una din bibliotecile ades răscolite nu am întîlnit o carte închinată exclusiv bobului, privit din atîtea unghiuri diferite : istoric, statistic, tehnic, tactic, metodologic. Încercarea are firește avantajul enciclopediei, dar și dezavantajele compendiului, care nu permite epuizarea subiectului.

Partea cea mai substanțială a volumului este dedicată pregătirii complexe a boberului, cu numeroase schițe (care, dacă aparțin autorului, ni-l relevă și ca un excelent desenator). Capitolul se dovedește fără îndoială cel mai original, plin de efect, chiar dacă lumea adresanților este redusă.

Păcat că editura nu a reușit să ofere cărții ținuta grafică de elită pe care ar fi meritat-o, pentru ca ineditul lucrării să fi putut fi și mai gustat în cercurile de specialitate din străinătate, care nu cunosc ceva similar și care vor aprecia mai curînd partea spectaculară. Oricum, CARTIMEX poate expedia liniștit lucrarea în librăriile din nordul Italiei, din St. Moritz și Lake Placid, din Alpii bavarezi.

(vib)

Brian Glanville : „SOCCER, A PANORAMA"

Secolele fotbalului — o mitologie modernă

Se pare că în noua sa carte dedicată fotbalului : „Soccer, a panorama" („Panoramic-fotbal"), Brian Glanville a încercat o simbioză a vervei sale publicistice — în care ironia subtilă ramîne armă de preț, cu echilibrul lăuntric al naratiunii de tip clasic, pe care o cultivă în beletristica sa. De aceea, pretextul acestei cărți — istoria celui mai popular sport — capătă sub pana lui Glanville alte dimensiuni.

Anii de pionierat al fotbalului se desprind din filele îngălbenite de vreme (și Shakespeare depune mărturie!), devenind elemente ale unui basm, bun de spus pe gazon, în fața porților, copiilor de azi. Istoria campionatului mondial, de fapt a fotbalului contemporan (cu marile momente ale unor echipe de aur : Ungaria, Brazilia, Real) se derulează cu viteza filmului de demult, dar are contrastul violent al filmelor neorealiste. Diatribele autorului la adresa brutalității și agresivității în sport au un real suport sociologic, iar vedetele, acești copii-teribili ai fotbalului mondial, sînt portretizate cu uneltele unui încercat prozator.

Pornind, deci, de la istorie, Brian Glanville alcătuiește o mitologie modernă, cu eroi intrați în legenda sportului, și care, ca individi dar și luați împreună în acel indestructibil team al fiecărei epoci, exprimă o experiență umană. Și cum scriitorul, acest îndrăgostit de fotbal și lumea sa, știe că aceasta a păstrat întotdeauna o fereastră deschisă spre viitor, a găsit și el, în finalul cărții, o modalitate de a nu reduce fotbalul la actuala industrie a spectacolului, aruncînd o privire spre viitor.

Al acelui viitor care înseamnă nu numai noi coordonate geografice, ci și perenitatea spiritului de fair-play și competitivitate morală, în care fotbalul amator al secolului trecut a învelit balonul rotund. Aceasta a și urmărit Brian Glanville : o punte între ieri și mîine.

Cartea ar merita o tălmăcire românească. (p. sl.)

Binevenită carte !

Avem, în sfîrșit, o carte serioasă despre „Individualizarea antrenamentului sportiv". Autorii ei, prof. Leontina Mircescu și prof. Victor Cojocaru, au construit-o cu migală printr-o cercetare proprie de dimensiuni considerabile și prin consultarea unui vast material bibliografic. Ea s-a ridicat pe un spațiu aproape gol din incinta literaturii române de specialitate, în care avuseseră loc pînă acum incercări circumscrise, compilări, răbufniri strict empirice și unde se adunaseră multe idei confuze. Cartea aceasta se ia la trîntă cu o problemă ce speria pe mulți din cei ce ar fi vrut să o dezlege sau îi lăsa indiferenți pe cei ce nu puteau ajunge pînă la ea. Ea are mai întîi funcție de elucidare, eliminînd ambiguitățile cantonate în jurul conceptelor de INDIVIDUALIZARE și ANTRENAMENT INDIVIDUAL. După ce disociază direcțiile individualizării în educația fizică și sportul școlar, alături de individualizarea antrenamentului în sportul de performanță, lucrarea analizează reflexul conceptului de individualizare în principalele ramuri sportive, în : atletism, baschet, fotbal, box, gimnastică, pentatlon modern, rugby, schi, sporturi nautice.

Partea a doua a cărții e dedicată metodicii individualizării antrenamentului și ea se termină cu secțiuni de lucru în care cei interesați vor găsi numeroase anexe cu mare valoare practică.

„Individualizarea antrenamentului sportiv", lucrare bine susținută prin material faptic, va capta, sperăm interesul tuturor celor angajați, în lupta pentru performanțe sportive. E cazul să recunoaștem deosebitele merite ale autorilor, alături de mica noastră insatisfacție în raport cu însemnata lor realizare, iscată deoarece n-am găsit în prefața cărții măcar un cuvînt de mulțumire adresat tuturor celor ce i-au ajutat în fel și chip în timpul zidirii ei cu boabe de nisip sau cărămizi. (r.b.).

LOTO-PRONOSPORT

Publicăm mai jos programul concursului Pronosport nr. 16 de duminică 19 aprilie 1970 : I : Bologna — Sampdoria ; II : Fiorentina — Brescia ; III : Juventus — Roma ; IV : Lanerossi — Torino ; V : Lazio — Bari ; VI : Milan — Cagliari ; VII : Napoli — Palermo ; VIII : Verona — Internazionale ; IX : Chimia Suceava — Progresul București ; X : Ceahlăul Piatra Neamț — Metalul București ; XI : Politehnica Timișoara — Vagonul Arad ; XII : C.S.M. Reșița — C.F.R. Timișoara ; XIII : Olimpia Satu-Mare — C.S.M. Sibiu.

Vă recomandăm ca înainte de a vă completa buletinele să consultați „Programul LOTO-PRONOSPORT" de marți 14 aprilie 1970, care cuprinde amănunte asupra meciurilor incluse în programul de concurs.

● Începînd cu concursul Pronoexpres din 18 martie 1970, s-a aplicat o NOUĂ FORMULĂ la acest sistem prin care șansele participanților au crescut simțitor, fapt oglindit și prin marele număr de premii acordate încă de la început. Astfel, la primele trei concursuri — din 18 și 25 martie și 1 aprilie 1970 — au fost acordate peste 47 000 de premii.

Tot la aceste trageri un succes deosebit au înregistrat biletele colective și variantele jucate 50%.

Vă reamintim că, la tragerea Pronoexpres din 18 martie participantul Dionisie Brudan din Hunedoara a realizat 55 184 lei, pe un bilet colectiv acoperit 20%, iar participantul Alexandru Dinescu din Ploiești, jucînd o variantă 50% la concursul din 25 martie a.c., a încasat un premiu de 61 250 lei. Deci, NOUA FORMULĂ la Pronoexpres înregistrează nu numai premii multe dar și de ridicată valoare.

Vă reamintim că, pentru prima oară, se atribuie premii variantelor cu 3 numere cîștigătoare din cele 8 extrase (la extragerea a II-a, de 8 numere din 45).

Aveți prilejul să participați și dv. miercuri 15 aprilie 1970 la concursul Pronoexpres la care se aplică în continuare NOUA FORMULĂ. Marți 14 aprilie, ULTIMA ZI pentru procurarea biletelor.

RĂSPUNDE Ion Poștașu

C. BABIC, TÎRGU-JIU. „Sînt un vechi (chiar foarte... vechi, din păcate !) iubitor al fotbalului. Țin să vă spun că, în 1920, am adus la Tîrgu Jiu prima minge de fotbal (luată de la Budapesta), punînd apoi bazele unei echipe de fotbal : „Tricolorul". Ea a ființat pînă în anul 1939, cînd s-a desființat din cauza războiului. M-am numărat apoi printre animatorii asociațiilor sportive „Panduri" și „Gorjul", iar în actul întocmit cu ocazia inaugurării

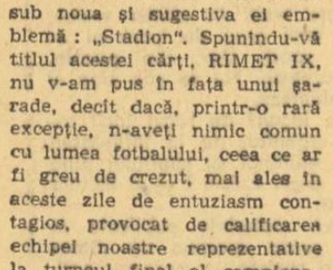

stadionului din Tîrgu-Jiu, figurează și numele meu, ca unul care a prestat muncă voluntară, nu zile, ci ani întregi. Poate că astăzi, cînd am 73 de ani, aș fi meritat un carnet de intrare la manifestațiile sportive, dar organele sportive locale mi-au refuzat această plăcere". Dacă e vorba de un principiu, apărat cu strășnicie, nu avem nimic de zis. Dacă nu, nu putem decît să regretăm ! În orice caz, e bine că nu vă supărați pe... sport, ci sînteți hotărît să practicați în continuare pescuitul, dar nu cel static, ci cel care vă pune la drum „3 și chiar 4 kilometri spre locuri unde sînt pești mulți și pescari puțini". Totdeauna ? Nu se întîmplă și invers ?

ING. ION GAVRILESCU, PLOIEȘTI. Vreți să vă spuneți părerea — în versuri ! — în legătură cu prezența noastră în grupa a III-a, la turneul final al campionatului mondial de fotbal, alături de Anglia, Brazilia și Cehoslovacia :

Grupa a III-a nu-i fatală.
Nu-i de loc, precum se vede.
Multă lume poate crede
Că jucăm chiar în finală!

ION MĂRCULESCU, TIMIȘOARA. „Nici în lotul de „40" nu figurează Oblemenco. Este just ?" Nu sînt în măsură să mă pronunț. De altfel, nu mai e nimic de făcut. Singura speranță este să se alcătuiască un lot de 60 de jucători !

D. PARASCHIV, ARAD. În cursul unui meci de fotbal, potrivit noilor reglementări, o echipă poate schimba doi jucători, indiferent de postul pe care joacă aceștia. Tot doi jucători puteau fi schimbați și înainte, însă înlocuirile erau precizate : portarul și un jucător de cîmp.

ANNELISE MESTER, GIARMATA. „Sînt elevă la Timișoara și am o prietenă de aceeași vîrstă cu mine, la Stuttgart, care, ca și mine, este o mare iubitoare a fotbalului. Chiar ieri am primit o scrisoare de la dînsa, în care îmi scrie că este nerăbdătoare să vadă echipa României și în special pe Lucescu, acesta fiind și fotbalistul meu preferat". Dar, cescu ? Destul de bine : franceza. Se descurcă însă și cînd e vorba de limba engleză.

PETRE POPESCU, TIMIȘOARA. Din informațiile pe care le deținem, maratonul automobilistic Londra—Mexic are altă rută decît aceea presupusă în primul moment. Rallul nu va trece prin țara noastră.

DUMITRU LOZA, BUCUREȘTI. Cel mai mare scor în întîlnirile Rapid — Politehnica Iași ? 8—1, pentru bucureșteni, în ediția 1966—1967. Profit de ocazie, pentru a vă da dv. și altor... rapidiști, scorurile exacte ale partidelor dintre Rapid și U.T.A., în ediția 1947—1948 : 2—0 pentru Rapid, la Arad, și 5—2 pentru U.T.A. la București. Schimb de amabilități !

... vă răspund la întrebare : ce limbi străine vorbește Mircea Lu-

Ilustrații : N. CLAUDIU

CUPON DE CONCURS

Numele și prenumele : . . . . . .

. . . . . .

Adresa : . . . . . .

. . . . . .

1. CE ECHIPE VOR OBȚINE CALIFICAREA PENTRU SFERTURILE DE FINALA (reamintim : din fiecare grupă se califică primele DOUA CLASATE) ?

GRUPA A . . . . . .

GRUPA B . . . . . .

GRUPA C . . . . . .

GRUPA D . . . . . .

2. CE ECHIPA VA CIȘTIGA CAMPIONATUL MONDIAL ?

. . . . . .